

не ся появи. Тогда Добра ся убои да не бы причинила нему смерть: чеео ради обыколи асияка-та Палата, и выкаше сильно, като отчаянна. Като го тражи врѣдомъ, на послѣдохъ, науми си своего сона. Притечесе въ градина-та при вада-та гдѣ бѣ го видѣла на сона си, и найде окаяннаго звѣря прострѣнь на земля-та и, почти нечувствевна що-то го сѣка че е умрѣль. Надна отъ горѣ тѣло-то му, безъ да ся устраши отъ негова-та безобразность, и като чу че бахтеше сердце-то му, взе мало вода отъ вада-та и му пораси главата. Отвори си абіе очы-те звѣрь и рече Добру: Тако убо заборава твое обѣщаніе? Жалость твоего отсутствія направи мя да умремъ сосъ щеніе отъ гладъ, но знай че омирамъ сосъ возблагодареніе понеже ты видѣхъ сѣтибѣйшый не возлюбленный мой звѣрю, рече Добра, не искамъ да умрешь, но да живѣешь, за да станешъ ступаникъ мой; отъ того часа ти давамъ дѣсница-та си, и ти ся заклевамъ че ще буда всегда твоя. Увы! не питаяхъ друго, о-звень една гола обычь за тебе: но скорбь коя чувствувамъ, изявлява ми какъ не можемъ живѣ безъ тебя. Едва Добра рече тія слова, абіе